

Nézelődés

Ablak vagyok, ahonnan
a megfigyelő álmosan tekint
egy város ütemteremtő
lúktetésére.

Nézi az embert,
miként alakul ki és alakul át;
a gépeket, a szakadó esőt
vagy a verőfényt.

Gyűjtöm a képeket valahová,
valami közös tárolóba.

Befogom és bent alakítom a hangot,
a színt, az ízt, a formát.

Valahol minden renddé szerveződik,
megtalálja helyét az érthetetlen,
kitárulkozik a talány.

Valahol, hol pusztán az ablak van,
mely mögött nem áll senki.

A megfigyelő

Becsavarodtál a lepedőbe,
ezek az íves dombok,
hajlatok hóféhéren virítanak most,
mint egy gipszszoboré.

Alig merek arcodra nézni,
mely olyan, akár a reggeli hó.

Ma éjszaka e múzeumban
csak én vagyok veled,
de akaratlanul is belegondolok,
hogy elfogy az idő,
megvirrad, és a látogatók
avatatlan, zajos hada tör ránk,
s te fakó szemmel követed,
ahogy elvegyülök a tömegben.

Hóvakság

Valahol hófödte mezőkhöz
lilán hozzáér az ég.
Egy ember áll a végtelen
középbén, várja
a teremtést.

Baljós fehér homály
a vakszem üvegálma,
melybe fény tör
a sötétből,
az elme robbanása.

Míg otthontalan a lélek,
csak a honvágy
járja át. S a félsz, mint belép
a holt anyagból,
neked kínálva magát.

Gyász

Mint leszakadt gombok,
potyognak
az ég kabátjáról
a galambok.

Ő többé nincsen.
Egy forgószelel közepén
vasalom
fekete ingem.

Hajnalpír

A város fölött pirkad már az ég,
izzadtan lehel a macskakő.
Az éj fölvonja kéken köntösét
s benne fázik meztelen a nő.

Mint éji lepke, kit a virradat
meglepett, behúzza szárnyait.
Nem ég a lámpa, és a lámpavas
hideg, amint rákapaszzkodik:

„Árva lettem, mint a hold, mi tűnik.
Ajkamra többé nem jönnek szavak.
Melegemmel most a poklot fűtik,
s a fény letörli bús árnyékomat.”

A város fölött pirkad már az ég,
de egy redőnyt nem húznak fel soha.
Egy kis panelben állandó sötét,
mohás a fal, s nyirkos az éjszaka.